



Datum van inontvangstneming : 28/02/2022

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-710/21 – 1

Zaak C-710/21

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

25 november 2021

Verwijzende rechter:

Oberster Gerichtshof (Oostenrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

14 september 2021

Verzoekster tot *Revision* en oorspronkelijke verwerende partij:

IEF Service GmbH

Verweerder in *Revision* en oorspronkelijke verzoekende partij:

HB

Het Oberste Gerichtshof (hoogste federale rechter in civiele zaken en strafzaken, Oostenrijk), optredend als rechter die in laatste aanleg uitspraak doet over rechtsvragen (*Revisionsgericht*) in zaken op het gebied van het arbeidsrecht en het sociaal recht [OMISSIS], heeft in de sociaalrechtelijke zaak tussen verzoekende partij, HB [OMISSIS], en verwerende partij, IEF Service GmbH, [OMISSIS] Graz, [OMISSIS], inzake 19 363 EUR [OMISSIS] (insolventie-uitkering), met betrekking tot het beroep in *Revision* van verwerende partij tegen het arrest van 18 juni 2020 (GZ 7 Rs 7/20h-11) van het Oberlandesgericht Graz (hoogste rechterlijke instantie van de deelstaat Stiermarken, Oostenrijk), optredend als appelrechter in zaken op het gebied van het arbeidsrecht en het sociaal recht, waarbij het vonnis van 14 oktober 2019 (GZ 7 Cgs 35/19f-7) van het Landesgericht für Zivilrechtssachen Graz (rechter in civiele zaken Graz, Oostenrijk), optredend als rechter in eerste aanleg in zaken op het gebied van het arbeidsrecht en het sociaal recht, is bevestigd, [OMISSIS] de volgende

beslissing

gegeven:

1. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) wordt krachtens artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

Moet artikel 9, lid 1, van richtlijn 2008/94/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2008 betreffende de bescherming van werknemers bij insolventie van de werkgever aldus worden uitgelegd dat een onderneming in de zin van dit artikel reeds activiteiten op het grondgebied van ten minste twee lidstaten verricht, wanneer zij haar diensten in een andere lidstaat aanbiedt, voor dat doel een zelfstandig verkoopmedewerker aldaar tewerkstelt en een op de zetel van de onderneming werkzame werknemer in de regel om de andere week in die lidstaat van huis uit werkt?

2. Ingeval de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord:

Moet artikel 9, lid 1, van richtlijn 2008/94/EG aldus worden uitgelegd dat een werknemer van een dergelijke onderneming die in de tweede lidstaat woont en aldaar verplicht is om socialeverzekeringsbijdragen af te dragen, maar die afwisselend een week in de lidstaat werkt waar de werkgever zijn zetel heeft en een week in de lidstaat waar hij woont en aan de sociale verzekering is onderworpen, zijn arbeid „gewoonlijk” in beide lidstaten verricht in de zin van dat artikel?

3. Ingeval de tweede vraag bevestigend wordt beantwoord:

Moet artikel 9, lid 1, van richtlijn 2008/94/EG aldus worden uitgelegd dat voor het honoreren van de onvervulde aanspraken van een werknemer die zijn arbeid gewoonlijk in twee lidstaten verricht of verrichtte,

a) het waarborgfonds bevoegd is van de lidstaat aan de wetgeving waarvan de werknemer in het kader van de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels (sociale verzekering) is onderworpen, wanneer de waarborgfondsen overeenkomstig artikel 3 van richtlijn 2008/94/EG in beide lidstaten zo zijn opgezet dat de werkgeversbijdragen voor de financiering van het waarborgfonds als deel van de verplichte socialezekerheidsbijdragen dienen te worden betaald, of

b) het waarborgfonds van de andere lidstaat, waar de insolvente onderneming haar zetel heeft, bevoegd is, of

c) de waarborgfondsen van beide lidstaten bevoegd zijn, zodat de werknemer bij het indienen van zijn aanvraag kan kiezen op welk fonds hij een beroep wenst te doen?

2. [OMISSIS] [schorsing van de procedure]

Motivering:

A. Feiten

- 1 Verzoeker werkt sinds 1 juli 2017 als hoofd strategische bedrijfsontwikkeling bij de in Graz gevestigde insolvent verklaarde onderneming. Verzoekers werkgever biedt zijn diensten ook in Duitsland aan en heeft daar behalve een zelfstandig verkoopmedewerker geen andere medewerkers in dienst.
- 2 Volgens zijn arbeidsovereenkomst bevinden zich het centrum van belangen van verzoekers werkzaamheden en de plaats waar hij zijn arbeid gewoonlijk verricht, in Oostenrijk. Hij geeft leiding aan twee afdelingen en is verantwoordelijk voor de medewerkers van het kantoor in Graz. Daadwerkelijk werkte verzoeker afwisselend telkens een week op het kantoor in Graz en een week thuis in Duitsland, waar hij zijn hoofdverblijfplaats heeft. Het werk dat verzoeker vanuit huis verricht, verschilt niet wezenlijk van zijn werkzaamheden op de zetel van de onderneming.
- 3 Verzoeker beschikt over een verklaring krachtens artikel 13, lid 1, onder a), van verordening (EG) nr. 883/2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels (A1-verklaring) volgens welke de Duitse wetgeving op hem van toepassing is.
- 4 Bij beschikking van 4 juni 2019 van het Insolvenzgericht (rechtbank waar de insolventieprocedure aanhangig is) is een saneringsprocedure zonder eigen beheer met betrekking tot het vermogen van de werkgever ingeleid.
- 5 Verzoeker heeft zowel bij verweerster als bij het Duitse waarborgfonds een insolventie-uitkering aangevraagd. De uitkomst van de procedure staat nog niet vast.

B. Conclusies en uiteenzettingen van de partijen

- 6 Verzoeker vordert betaling van een insolventie-uitkering voor de tot de inleiding van de saneringsprocedure achterstallige loonaanspraken. In richtlijn 2008/94/EG is volgens verzoeker bepaald dat de vraag welk waarborgfonds bevoegd is, alleen op basis van het aanvullende criterium van de plaats waar de werknemer zijn werkzaamheden verricht, moet worden beantwoord indien de werkgever meerdere vestigingen in verschillende lidstaten heeft. De schuldenaar heeft geen andere vestiging in een andere lidstaat, zodat het waarborgfonds bevoegd is van de lidstaat waar de zetel van de onderneming zich bevindt en de insolventieprocedure is ingeleid. Derhalve zouden de zetel in Oostenrijk en de overeengekomen plaats waar verzoeker zijn arbeid verricht, in Oostenrijk, beslissend zijn. De omstandigheid dat verzoeker in Duitsland aan de socialeverzekeringsplicht is onderworpen, zou niets aan de bevoegdheid van verweerster veranderen. Voor zover uit § 1, lid 1, van het Insolvenz-Entgeltsicherungsgesetz (wet op loongarantie bij insolventie; hierna: „IESG”) kan worden afgeleid dat verweerster alleen tot uitkering verplicht is wanneer de werknemer in Oostenrijk sociale verzekeringsbijdragen moet afdragen, is de bepaling volgens verzoeker in strijd met artikel 9, lid 1, van richtlijn 2008/94/EG en mag deze niet worden toegepast.

- 7 In het kader van de procedure voerde verweerster aan dat zij gebonden was aan de A1-verklaring van de koepelinstantie Deutsche Verbindungsstelle Krankenversicherung Ausland (Duits verbindingsorgaan ziektekostenverzekering – buitenland) die voor verzoeker is afgegeven krachtens artikel 12, lid 1, van verordening (EG) nr. 883/2004, zoals gewijzigd bij verordening (EU) nr. 1244/2010. Volgens de voorwaarden van § 1, lid 1, IESG, die verwijst naar de verzekeringsplicht volgens § 3, leden 1 en 2, onder a) tot en met d), van het Allgemeines Sozialversicherungsgesetz (algemene wet op de sociale zekerheid; hierna: „ASVG”), zou niet zijn voldaan aan de voorwaarden om aan te nemen dat verweerster bevoegd is om de uitkering vast te stellen en toe te kennen.

C. Verloop van de procedure tot nog toe

- 8 De rechter in eerste aanleg heeft de vordering toegewezen. Hij heeft geoordeeld dat verzoekers A1-verklaring enkel relevant is binnen de werkingssfeer van verordening (EG) nr. 883/2004, zoals gewijzigd bij verordening (EU) nr. 1244/2010, die de afgifte van die verklaring regelt maar niet de bescherming van de aanspraken van werknemers bij insolventie van de werkgever. Volgens de rechter is daarentegen de werkingssfeer van richtlijn 2008/94/EG beslissend, waarbij het in grensoverschrijdende gevallen niet van belang is in welke lidstaat de werknemer verplicht verzekerd was of is.
- 9 De rechter in hoger beroep verklaarde het door verweerster ingestelde hoger beroep ongegrond.
- 10 Volgens verordening (EG) nr. 883/2004 is naar oordeel van de rechter in grensoverschrijdende gevallen de wetgeving van de lidstaat van toepassing waar de werkgever zijn zetel heeft, indien de werknemer geen substantieel gedeelte van zijn werkzaamheden verricht in de lidstaat waar hij woont. Volgens deze beginselen heeft verzoeker, die met de leiding van twee afdelingen op de zetel van de onderneming in Oostenrijk belast is, het substantiële gedeelte van zijn werkzaamheden op het nationale grondgebied verricht. Hij voldoet volgens de rechter feitelijk aan de criteria voor een tewerkstelling op het nationale grondgebied, aangezien ook de werkzaamheden die hij van huis uit verrichtte, uiteindelijk gevolgen hebben gehad voor de zetel van de onderneming in Graz. De bindende kracht van een geldige A1-verklaring betekent volgens de rechter niet dat de voorwaarden van § 1, lid 1, IESG niet los ervan kunnen worden beoordeeld.
- 11 Het Oberste Gerichtshof moet uitspraak doen over het beroep in *Revision* van verweerster, die afwijzing van het beroep vordert.
- 12 [OMISSIS] [schorsing van de procedure]

D. Toepasselijke bepalingen

1. Unierecht

1.1. Richtlijn 2008/94/EG:

Artikel 9

1. *Wanneer een onderneming met activiteiten op het grondgebied van ten minste twee lidstaten in staat van insolventie verkeert in de zin van artikel 2, lid 1, is het waarborgfonds dat bevoegd is om de onvervulde aanspraken van de werknemers te honoreren, het fonds van de lidstaat op het grondgebied waarvan de werknemers gewoonlijk hun arbeid verrichten of verrichtten.*

2. *De omvang van de rechten van de werknemers wordt bepaald door het recht waaronder het bevoegde waarborgfonds valt.*

1.2. Verordening (EG) nr. 883/2004:

Artikel 11

Algemene regels

1. *Degenen op wie deze verordening van toepassing is, zijn slechts aan de wetgeving van één lidstaat onderworpen. Welke die wetgeving is, wordt overeenkomstig deze titel vastgesteld. (...)*

3. *Behoudens de artikelen 12 tot en met 16:*

a) *geldt voor degene die werkzaamheden al dan niet in loondienst verricht in een lidstaat, de wetgeving van die lidstaat (...)*

Artikel 12

Bijzondere regels

1. *Degene die werkzaamheden in loondienst verricht in een lidstaat voor rekening van een werkgever die daar zijn werkzaamheden normaliter verricht, en die door deze werkgever wordt gedetacheerd om voor zijn rekening werkzaamheden in een andere lidstaat te verrichten, blijft onderworpen aan de wetgeving van de eerstbedoelde lidstaat, mits de te verwachten duur van die werkzaamheden niet meer dan 24 maanden bedraagt en de betrokkene niet wordt uitgezonden om een andere gedetacheerde persoon te vervangen.*

Artikel 13

Verrichten van werkzaamheden in twee of meer lidstaten

1. *Op degene die in twee of meer lidstaten werkzaamheden in loondienst pleegt te verrichten, is van toepassing:*

a) *de wetgeving van de lidstaat waar hij woont, indien hij op dit grondgebied een substantieel gedeelte van zijn werkzaamheden verricht of indien hij*

werkzaam is bij verschillende ondernemingen of werkgevers die hun zetel of domicilie hebben op het grondgebied, of

b) de wetgeving van de lidstaat waar de zetel van de onderneming of het domicilie van de werkgever waarbij hij voornamelijk werkzaam is zich bevindt, indien hij geen substantieel gedeelte van zijn werkzaamheden verricht in de lidstaat waar hij woont.

13 1.3. Verordening (EG) nr. 987/2009 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening (EG) nr. 883/2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels:

Artikel 5

Juridische waarde van in een andere lidstaat afgegeven documenten en bewijsstukken

1. De door het orgaan van een lidstaat voor de toepassing van de basisverordening en de toepassingsverordening afgegeven documenten over iemands situatie en de bewijsstukken op grond waarvan de documenten zijn afgegeven, zijn voor de organen van de andere lidstaten bindend zolang de documenten of bewijsstukken niet door de lidstaat waar zij zijn afgegeven, zijn ingetrokken of ongeldig verklaard.

2. Oostenrijks recht:

2.1. Insolvenz-Entgeltsicherungsgesetz (wet op loongarantie bij insolventie; hierna: „IESG”)

§ 1 (1) De werknemer, de zelfstandige medewerker in de zin van § 4, lid 4, ASVG (BGBl. nr. 189/1955), de thuisarbeider, hun nagelaten betrekkingen en rechtsopvolgers ingevolge overlijden (rechthebbenden) hebben recht op een insolventie-uitkering met betrekking tot de in lid 2 genoemde vorderingen, wanneer zij een arbeidsverhouding (respectievelijk een verhouding als zelfstandige of opdrachtnemer) hebben of hebben gehad en volgens § 3, lid 1 of lid 2, onder a) tot en met d), ASVG geacht worden (worden) op het nationale grondgebied werkzaam te zijn en op dit grondgebied een procedure krachtens de Insolvenzordnung (insolventiewet) tegen hun werkgever (respectievelijk opdrachtgever) (...) wordt ingeleid.

(...)

§ 12 (1) De uitgaven van het insolventie-waARBorgfonds worden gefinancierd uit:

(...) 4. een door de werkgever te betalen aanvulling op het door de werkgever te betalen deel van de bijdrage voor de werkloosheidsverzekering (...)

2.2. Allgemeines Sozialversicherungsgesetz (algemene wet op de sociale zekerheid; hierna: „ASVG”)

§ 3 (1) Werknemers in loondienst die hun werkzaamheden op het nationale grondgebied verrichten (lid 4), en zelfstandigen, voor zover zich de zetel van hun bedrijf op het nationale grondgebied bevindt, worden geacht op het nationale grondgebied werkzaam te zijn.

(2) Als op het nationale grondgebied werkzame werknemers worden eveneens beschouwd:

a) werknemers die tot het varend personeel behoren van een scheepvaartmaatschappij voor het internationale vervoer over binnenwateren of over zee (...);

d) werknemers wier werkgever de zetel in Oostenrijk heeft en die naar het buitenland worden gedetacheerd, mits de duur van de werkzaamheden in het buitenland niet meer dan vijf jaar bedraagt; (...)

§ 4 (1) Personen zijn krachtens deze federale wet (volledig) verzekerd voor ziekte, ongevallen en pensioen indien de betrokken werkzaamheden noch volgens § 5 en § 6 van de volledige verzekering zijn uitgesloten noch volgens § 7 slechts tot een gedeeltelijke verzekering leiden:

1. werknemers die bij een of meer werkgevers werkzaam zijn; (...)

3. [Duits recht]:

3.1. Boek IV van het Sozialgesetzbuch (wetboek betreffende de sociale zekerheid; hierna: „SGB”)

§ 3 Personele en territoriale werkingssfeer

De bepalingen inzake verzekeringsplicht en het recht op verzekering gelden

1. voor zover zij een tewerkstelling of een zelfstandige activiteit vereisen, voor alle personen die binnen de territoriale werkingssfeer van dit wetboek zijn tewerkgesteld of er een zelfstandige activiteit uitoefenen, (...)

§ 9 Plaats van tewerkstelling

(1) De plaats van tewerkstelling is de plaats waar de werkzaamheden daadwerkelijk worden verricht. (...)

(6) Bij een tijdelijke wijziging van de plaats van tewerkstelling wordt deze als ongewijzigd beschouwd. Indien er geen dergelijke plaats bestaat, wordt als plaats van tewerkstelling de plaats aangemerkt waar het bedrijf dat de werknemer detacheert, zijn zetel heeft.

(7) Indien de Duitse socialezekerheidswetgeving op grond van supranationaal of internationaal recht op een werknemer van toepassing is en de werkzaamheden van de werknemer niet binnen de werkingssfeer van dit boek vallen, is lid 6 van overeenkomstige toepassing. Wanneer er ook dan geen plaats van tewerkstelling bestaat die binnen de werkingssfeer van dit boek valt, wordt de werknemer geacht in Berlijn (Oost) werkzaam te zijn. (...)

Deel II – Bijdragen

§ 20 Financiering van de middelen, overgangsfase

(1) De middelen van de sociale verzekering, met inbegrip van de bevordering van de werkgelegenheid, worden overeenkomstig de bijzondere bepalingen voor de afzonderlijke verzekeringsbranches gefinancierd uit bijdragen van verzekerden, werkgevers en derden, overheidssubsidies en andere inkomsten. (...)

§ 28d Algemene socialezekerheidsbijdrage

De bijdragen voor de ziekte- en pensioenverzekering (...) alsmede de bijdrage uit loon op grond van een betrekking waarvoor volgens de wetgeving ter bevordering van de werkgelegenheid een verzekeringsplicht geldt, worden als algemene socialezekerheidsbijdrage betaald. (...)

3.2. Boek III van het SGB

– Bevordering van de werkgelegenheid

Deel II – Insolventie-uitkering

§ 165 Recht

(1) Werknemers hebben recht op een insolventie-uitkering wanneer zij op het nationale grondgebied werkzaam waren en in geval van insolventie nog loonaanspraken hebben voor de voorgaande drie maanden van de arbeidsverhouding. (...)

Zelfs bij insolventie in het buitenland hebben de op het nationale grondgebied werkzame werknemers recht op een insolventie-uitkering. (...)

E. Motivering van de prejudiciële verwijzing

- 14 In het arrest van 6 september 2018 (C-527/16, Alpenrind e.a., EU:C:2018:669) heeft het Hof geoordeeld dat een geldige A1-verklaring, die door het bevoegde orgaan van een lidstaat is afgegeven krachtens artikel 12, lid 1, van verordening (EG) nr. 883/2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels, zoals gewijzigd bij verordening nr. 1244/2010, bindend is voor zowel de organen van de lidstaat waar de werkzaamheden worden verricht als de rechterlijke instanties van die lidstaat.

- 15 Derhalve dient het Oberste Gerichtshof er in verband met de sociale zekerheid (zie artikel 3 van verordening nr. 883/2004 – prestaties bij ziekte, uitkeringen bij invaliditeit en ouderdom enzovoort) van uit te gaan dat verzoeker ondanks het feit dat zijn arbeidsovereenkomst in Oostenrijk is afgesloten en hij de helft van de arbeidstijd op de zetel van de onderneming in Oostenrijk werkt, aan de voorwaarden voor de verplichte verzekering in het land waar hij woont, dus Duitsland, voldoet en dat de Duitse wetgeving op hem moet worden toegepast. Volgens § 9, lid 7, SGB (IV) heeft hij in dit verband vermoedelijk ook een (althans fictieve) arbeidsplaats in Duitsland.
- 16 Volgens de overwegingen 15 en 16 van verordening (EG) nr. 883/2004 is het noodzakelijk dat personen die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen aan de socialezekerheidswetgeving van één enkele lidstaat onderworpen zijn, om de samenloop van toepasbare nationale wetgevingen en de verwickelingen die daaruit ontstaan, te vermijden. Het is binnen de Gemeenschap in principe niet gerechtvaardigd dat socialezekerheidsrechten afhankelijk gesteld worden van de woonplaats van de betrokkene; in specifieke gevallen, met name voor bijzondere prestaties die verband houden met de economische en sociale omstandigheden van de betrokkene, zou echter diens woonplaats in aanmerking genomen kunnen worden. Volgens overweging 17 dient als algemene regel de wetgeving van de lidstaat op het grondgebied waarvan de betrokkene al dan niet in loondienst zijn werkzaamheden verricht, als toepasselijke wetgeving te worden aangewezen.
- 17 Met betrekking tot het gebied van de insolventie-uitkering bepaalt artikel 9, lid 1, van richtlijn 2008/94/EG dat in grensoverschrijdende gevallen het waarborgfonds van de lidstaat dat bevoegd is om aanspraken van werknemers te honoreren, het fonds van de lidstaat is op het grondgebied waarvan zij gewoonlijk hun arbeid verrichten of verrichtten. Dit geldt ook wanneer de werknemers in een lidstaat werkzaam zijn geweest bij het bijkantoor van een vennootschap die is opgericht naar het recht van een andere lidstaat, waar die vennootschap haar zetel heeft en in staat van vereffening is verklaard (arrest van 16 december 1999, ██████ en ██████ C-198/98, EU:C:1999:617). Als beslissend wordt beschouwd dat de onderneming in een staat „duurzaam economisch aanwezig” is (arrest van 16 oktober 2008, ██████ C-310/07, EU:C:2008:573; zie ook arrest van 10 maart 2011, ██████ C-477/09, EU:C:2011:134, over het belang van de zetel van de werkgever en de verplichting om bij te dragen tot de financiering).
- 18 De Oostenrijkse wetgever heeft de bepalingen van richtlijn 2008/94/EG in § 1, lid 1, IESG aldus omgezet dat er bij een arbeidsverhouding in de zin van § 3, lid 1, of lid 2, onder a) tot en met d), ASVG sprake is van een tewerkstelling op het nationale grondgebied. Onder die voorwaarden is deze arbeidsverhouding aan de verzekeringsplicht op het nationale grondgebied onderworpen.
- 19 Volgens de rechtspraak van het Oberste Gerichtshof heeft een in het buitenland werkzame werknemer geen recht op een insolventie-uitkering krachtens § 1, lid 1, IESG wanneer hij op grond van zijn werkzaamheden niet aan een verzekeringsplicht in Oostenrijk is onderworpen (8 OBS 13/14s).

- 20 In de onderhavige zaak, waarin verzoeker evenveel tijd in Oostenrijk en in Duitsland werkt, maar aan de Duitse socialezekerheidswetgeving onderworpen is, rijst allereerst de vraag of artikel 9 van richtlijn 2008/94/EG inzake grensoverschrijdende gevallen überhaupt van toepassing is. Volgens het Oberste Gerichtshof hangt dit ervan af of het aanbieden van de diensten van de onderneming, de vastgestelde tewerkstelling van een zelfstandig verkoopmedewerker en de omstandigheid dat verzoeker regelmatig in Duitsland van huis uit werkt, als aanknopingspunten volstaan om te kunnen veronderstellen dat de werkgever in Duitsland „duurzaam economisch aanwezig” is.
- 21 Indien dit het geval is, dient – gelet op de gelijke verdeling van de arbeidstijd met inhoudelijk dezelfde werkzaamheden en de criteria betreffende verzoekers woonplaats en verzekeringsplicht – te worden bepaald in welke staat hij de arbeid „gewoonlijk” in de zin van artikel 9, lid 1, van richtlijn 2008/94/EG heeft verricht om op basis daarvan vast te kunnen stellen welk nationale waarborgfonds bevoegd is.
- 22 In een situatie als de onderhavige zou het uiteindelijk denkbaar zijn dat de plaats waar een werknemer zoals verzoeker zijn arbeid gewoonlijk verricht, in beide lidstaten ligt en dat het aan hem is om te kiezen op welk van de twee betrokken waarborgfondsen hij volgens het rangordebeginsel een beroep wenst te doen. Een dergelijke uitkomst is volgens het Oberste Gerichtshof in strijd met het in de overweging 6 van richtlijn 2008/94/EG genoemde doel van de richtlijn om uitdrukkelijk vast te stellen welk waarborgfonds voor werknemers in grensoverschrijdende gevallen bevoegd is. Zelfs indien ervan wordt uitgegaan dat er geen band tussen de bijdrageverplichting en het waarborgrecht hoeft te zijn (arrest van 25 februari 2016, ██████████ e.a., C-292/14, EU:C:2016:116, punt 68), lijkt het in overeenstemming met de doelstelling van de fundamentele vrijheden om een dubbele belasting te voorkomen van werkgevers wier werknemers in twee lidstaten met uit bijdragen gefinancierde insolventie-waarborgfondsen werken en om een uitlegging van de bepaling betreffende de bevoegdheid in artikel 9 van richtlijn 2008/94/EG in de zin van een dergelijke coördinatie te faciliteren.

[OMISSIS]

23 [OMISSIS] [procedurele uiteenzettingen]

24 [OMISSIS] [schorsing van de procedure]

[OMISSIS]

[OMISSIS]